

skride til en fuldstændig Omordning af vort hele Vandbygningsvæsen. Og allevegne havde han kun mødt Smil og Skuldertræk, naar man ikke ligefrem havde vist ham Døren.

En Ulykke for ham var det nu under al denne Modgang, at han stod saa ensom, uden Tilknytning til noget Menneske, med hvem han kunde tale fortrolig om sine Skuffelser, og som kunde skaffe hans Harme Luft. Nu slog Forbitrelsen ind, gjorde ham menneskesky og avlede i Mørket sygelige Forestillinger om at være Genstand for en bevidst, planlagt Forfølgelse. Sine forhenværende polytekniske Medstuderende undgik han over alt. Han indbildte sig, at de allesammen ansaae ham for forrykt (hvad forresten adskillige af dem virkelig gjorde). I „Gryden“ havde han ikke sat sine Ben i over et Aar, skønt han vidste, at Lisbeth forlængst havde trøstet sig med en anden. Han var kommen til at nære formelig Afsky for Kunstnere, disse Nationens Kæledægger, som drev det samme hysteriske Afguderer med Naturen som Præsterne med det Hinsides og som derfor ogsaa betragtedes som benaadete Væsner, „Aandens“ Budbringere mellem Himmel og Jord. Naar det kom til Stykket, var disse Lærredstilbedere og Stemningsprædikanter i al deres Latterlighed slet ikke saa uskyldige eller ufarlige, som han havde troet. Ogsaa de havde været med til at undergrave Troen paa Mennesket som Jordens Herre og enevældige Behersker.

I det hele genvaktes hos ham i disse Modgangens Dage den dystre, stridbare Ensomhedsfølelse, der havde forfulgt ham under Opvæksten i Barndomshjemmet. Som han der havde følt sig hjemløs mellem Forældre og Søskende, følte han sig nu som en vildfarende Fremmed i det hele hjemlige Samfund. Han saa i sine Landsmænd lutter selvgode Sidenius'er, der overkalkede deres smaaborgerlige Klejnmodighed med Farisæerens hovmodige Ringeagt for denne Verdens Glans og Herlighed; og han tænkte ofte paa, hvad det maatte være for en Velsignelse for Katolikerne, at deres Præster ikke giftede sig, at ikke al den aandelige Vanførhed, der opklækkedes af Kirkens falske Ydmyghed, og som i de protestantiske Lande gik i Arv fra Slægt til Slægt, forplantede sig ud i Befolkningen opefter og nedefter og endevendte